

Arrest

nr. 79 898 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SCHELSTRAETE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Gaindakot VDC (Village Development Committee), ward 7, in Nawalparasi district, en bent u in het bezit van de Nepalese nationaliteit. U stamt uit een familie die het panchayat-systeem steunde, en dus koningsgezind was. Van jongs af bent u politiek actief. U was lid van de Rastriya Prajatantra Party-Nepal (RPP-N). Sinds 12/01/2068 (Nepalese kalender, stemt overeen met 25 april 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) was u de coördinator van Tarun Dasta, de semi-ondergrondse jongerenafdeling van de RPP-N, voor uw ward. Uw afdeling bestond uit zeven leden. Uw familie bezat landbouwgronden en had zes arbeidskrachten in dienst. Twee van hen zijn Madhesi (de oorspronkelijk uit India afkomstige inwoners van de Terai). Op 17/01/2068 (30 april 2011) vroegen deze twee Madhesi loonopslag. U weigerde hun verzoek in te willigen. Zes dagen later, op

23/01/2068(6 mei 2011), werd u telefonisch bedreigd. Een onbekende persoon met een Madhesi-accent wees u erop dat u, ofschoon u zelf niet onbemiddeld was, geweigerd had een loonopslag door te voeren. De persoon eiste een donatie van u. Indien u niet zou betalen, zou er actie tegen u ondernomen worden. U kreeg een week de tijd om een bedrag van 20.000 Nepalese rupees te vergaren. Op 28/01/2068 (11 mei 2011) kwamen twee personen naar uw woning. U betaalde hen de gevraagde som en kreeg in ruil een ontvangstbewijs, ondertekend door S.K. (...), bevelhebber van de Janatantrik Madhesi Mukti Tigers(JMMT). U zei dat het de eerste en de laatste keer was dat u een bijdrage betaalde. De twee onbekenden riposteerden dat zij op eender welk moment konden terugkomen voor een nieuwe donatie omdat zij een strijd voerden in dienst van de natie. Op 21/02/2068 (4 juni 2011) kwamen agenten inburger naar uw woning. Zowel u als uw twee Madhesi arbeiders werden meegenomen naar het politiebureau voor verhoor. De politie bleek in het bezit van de ene helft van het ontvangstbewijs van de donatie die u betaald had (u had de andere helft van het tweeledige betalingsbewijs in ontvangst genomen). Nadat u bekende deze donatie betaald te hebben, zei de politie u dat uw twee arbeiders actief waren voor de JMMT. U vertelde hen dat deze informatie nieuw voor u was en lichtte hen ook in over de dreigtelefoon. Nadat u beloofd had de politie voortaan van alle nieuwe feiten in te lichten en geen donaties meer te betalen, kon u beschikken. Op 13/03/2068 (27 juni 2011) belde de politie u op om zich te vergewissen van eventuele nieuwe feiten. U had hen niets te melden. Dit herhaalde zich een maand later, op 13/04/2068 (29 juli 2011). Diezelfde dag had u 's avonds een bijeenkomst met Tarun Dasta in een lagere school in uw dorp. Plotseling viel een groep onbekende personen – u denkt dat ze met negen waren – gewapend met knuppels, de ruimte binnen. Op dat ogenblik waren u en uw medestanders nog met vijf. Jullie werden geslagen. U verwondde uw linkerarm. U merkte een gebroken Hindi accent op bij uw agressors. Zij bedreigden u met de dood indien u uw activiteiten zou voortzetten. Daarna vertrokken ze. Ze namen uw verslagboek mee. U ging samen met uw vriend S.A. (...) diens huis. U lichtte noch uw familie noch de politie in van het voorval. Drie dagen later keerde u terug naar huis. Op 13/05/2068 (30 augustus 2011) werd u thuis meegenomen door politieagenten inburger. Zij vonden ook uw helft van het ontvangstbewijs van uw donatie. U zei hen dat u hierover de vorige keer al verteld hebt, maar zij geloofden u niet. Op het politiebureau werd u onder druk gezet en mishandeld. De volgende ochtend zei u dat u de koning en de democratie steunde. Deze mededeling deed de politie in woede ontsteken. U werd zwaar gefolterd. U sluit niet uit dat de politie lucht heeft gekregen van uw politieke activiteiten. Na drie dagen werd u vrijgelaten dankzij de tussenkomst van de schoonzoon van een vriend van uw vader die de functie van Deputy Inspector General bij de politie bekleedt. Aan uw vrijlating was de voorwaarde verbonden dat u zich elke drie weken op het politiebureau zou aanmelden. Op 23/05/2068 (9 september 2011) werd er een gezamenlijke vergadering belegd van de afdelingen van Tarun Dasta van de districten Nawalparasi en Chitwan. Op de bijeenkomst zou o.a. jullie veiligheidssituatie besproken worden. S.S. (...), de voorzitter van de afdeling van Chitwan, had zonder uw medeweten een achttal vrienden met lokale wapens opgetrommeld voor het geval er die avond problemen zouden opduiken. Plots kwamen een aantal gemaskerde personen binnen. Zij vielen jullie aan. Dankzij de hulp van de knokploeg die S.S. (...) had meegebracht, moesten jullie agressors het onderspit delven. Zij renden weg. De buurtbewoners kregen er lucht van dat er iets gaande was en verwittigden de politie. Daarop namen u en de andere leden van Tarun Dasta devlucht. U ging niet naar huis, maar hield zich schuil in een bos. Wanneer u op 26/05/2068 (12 september 2011) uw echtgenote, Su.S. (...) (O.V. 6.922.164), opbelde, lichtte zij u in dat onbekenden thuis waren komen zoeken. Zij hadden haar en uw ouders bedreigd en geweld tegen hen gebruikt. Op aanraden van uw echtgenote ging u naar uw schoonouders in Butwal. Sinds die dag verkeert u zonder enig nieuws van uw ouders. Drie dagen later reisde u samen met uw echtgenote over land vanuit Butwal naar Delhi. U liet uw dochter achter bij uw schoonouders in Butwal. Op 13 oktober 2011 namen jullie in Delhi het vliegtuig naar Frankrijk. Tijdens de reis maakte u gebruik van een vervalst Indiaas paspoort. U kwam op 14 oktober 2011 in België aan en diende hier dezelfde dag een asielaanvraag in. In geval van terugkeer naar Nepal vreest u zowel de politie als de Madhesi. U vreest evenzeer voor de veiligheid van uw dochter (die zich nog in Nepal bevindt). U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument. Uw echtgenote legde een brief van haar vader neer waaruit moet blijken dat jullie leven nog steeds in gevaar is, dat uw ouders nog steeds vermist zijn, dat jullie gronden in beslag werden genomen en dat uw vriend S.A. (...) beschoten werd toen hij vanuit India naar Nepal terugkeerde.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of een reëel lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er slechts weinig geloof gehecht worden aan de door u beweerde reisroute. U verklaarde met een vervalst Indiaas paspoort van Delhi naar Parijs gereisd te zijn (CGVS, blz. 8-9). U bleek evenwel niet op de hoogte van de naam in dat paspoort. U stelde dat het door u gebruikte paspoort een visum voor Frankrijk bevatte maar kon hierover verder geen enkele informatie verschaffen (zoals doorwelke ambassade dit visum zou zijn uitgereikt). Evenmin bleek u op de hoogte over het zagezegde doel van de reis (CGVS, blz. 8-9). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon en uw reisbedoelingen, kan ervan u verwacht worden dat u hieromtrent meer details kan verstrekken. Bovendien blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat in de internationale luchthavens van Delhi en Parijs de identiteit van alle reizigers strikt en individueel wordt nagegaan. Verder moet worden vastgesteld dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Voorts moet worden gewezen op enkele opmerkelijke elementen in uw relaas die uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling zetten. Zo is het maar weinig aannemelijk dat u niet op de hoogtebleek van een incident op 13/01/2068 (26 april 2011) in Madi in Chitwan district waarbij 14 RPP-ledengewond raakten in een confrontatie met UCPN-M leden. Immers, enkele maanden later woonde u een gezamenlijke vergadering met de afdeling van Chitwan bij waarop precies jullie veiligheidssituatie aanbod kwam (CGVS, blz. 12-13). Daarnaast is het enigszins merkwaardig dat u in het duister tastte over het lot van de twee Madhesi-arbeidskrachten die voor de JMMT zouden werken (CGVS, blz. 11). Tevens kan het als opmerkelijk bestempeld worden dat u zeer hard werd aangepakt door de politie op 13/05/2068 (30 augustus 2011) nadat zij uw helft van het ontvangstbewijs van uw eenmalige donatie aan de JMMT bij u thuis hadden gevonden, en waarover u eerder al bekentenissen had afgelegd. Zij hadden u eerder immers zelf de andere helft van hetzelfde betalingsbewijs voorgelegd (CGVS, blz. 12). Verder is het bevreemdend dat u de naam van de bevriende Deputy Inspector General bij de politie, die tussenbeide kwam met het oog op uw vrijlating, diende schuldig te blijven (CGVS, blz. 12).

Daarenboven moet worden opgemerkt dat er volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal momenteel geen individuele vervolging bestaat in Nepal op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten. De enkele confrontatie tussen RPP-activisten en UCPN-M-kaderleden in Madi –waar hierboven reeds naar werd verwezen en waarvan u overigens niet op de hoogte bleek – niet te na gesproken, werden er bijvoorbeeld voor de eerste helft van 2011 geen geweldincidenten met royalisten teruggevonden. Algemene ‘clashes’ tussen activisten van uiteenlopende politieke partijen komen in Nepal overigens geregeld voor, maar dergelijke incidentele gebeurtenissen getuigen op zich niet van een gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder kan uit uw verklaringen opgemaakt worden dat uw politieke activiteiten het lokale niveau niet overstegen en dat uw groepering veeleer marginaal was. U was immers de coördinator van Tarun Dasta, de jongerenafdeling van de RPP-N in uw ward (CGVS, blz. 5) en u gaf aan dat over het volledige Nawalparasi district de jongerenafdeling van de RPP-N slechts zeven leden telde (CGVS, blz. 13). U hebt niet aannemelijk gemaakt waarom u zich niet elders in Nepal, bijvoorbeeld bij uw schoonfamilie in Kathmandu, zou kunnen vestigen om eventuele nieuwe problemen met Madhesi groeperingen uit de weg te gaan. Uw bewering dat Nepal een klein land is en dat ze u vroeg of laat overal zullen vinden (CGVS, blz. 15) is een loutere veronderstelling die niet op enig objectief gegeven gestoeld is. Deze hypothese strookt bovendien niet met de informatie waar hierboven reeds naar werd verwezen en waaruit blijkt dat er geen sprake meer is van gerichte vervolging van (ex-)royalisten in Nepal. Bovendien blijft volgens deze informatie het geweld (vooral ontvoeringen en afpersingen) in Nepal hoofdzakelijk beperkt tot de Terai (de zuidelijke lager gelegen gebieden van het land).

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

Met betrekking tot de brief van uw schoonvader moet worden opgemerkt dat dit stuk niet van een objectieve bron afkomstig is. Bovendien moeten documenten om bewijskrachtig te zijn een geloofwaardig en coherent asielrelaas ondersteunen, hetgeen hier niet het geval is.

Ten slotte kan er op gewezen worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote, Su.S. (...) (O.V. 6.922.164), een weigeringsbeslissing genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft met het verschil van de RPP en de RPP-N en dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen beiden. Hij verwijst naar bijgevoegde stukken.

Verweerder antwoordt terecht dat er kan aangenomen worden dat verzoeker op de hoogte zou zijn van het betreffende incident tussen RPP-leden en UCPN-M aanhangers in Madi. Het betrof hier immers de veiligheidssituatie van de oppositie in het geheel versus de UCPN-N waarover hij enkele maanden na het incident een vergadering bijwoonde in hetzelfde Madi. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.3. Verzoeker vindt dat het ook logisch te verklaren is dat hij niets afwist van het lot van de twee Madhesi arbeiders. Hij had immers schrik om als "betrokkene" of JMMT-aanhanger te worden beschouwd en om last te krijgen met de politie en de JMMT. Hij vreest nog steeds dat de JMMT zou vermoeden dat hij de twee arbeiders had verraden.

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

2.4. Daar waar verzoeker in gebreke bleef de naam van de "*bevriende Deputy Inspector General bij de politie*" op te geven werpt hij op dat het hier gaat om de "*schoonzoon van een kennis/vriend van zijn vader*". Deze kennis/vriend zou G.A. (...) heten.

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

2.5. Wat de reisweg betreft stelt verzoeker dat hij geheel eerlijk zijn reisweg heeft toegelicht. Hij legt vervolgens uit waarom hij de identiteitspapieren niet kon inkijken. Hij stelt dat hij nooit ondervraagd is geweest op de luchthaven van Delhi of in Parijs. Hij vertrouwde de smokkelaar. Verzoeker voert in hetzelfde kader aan dat hij nooit ondervraagd is geweest over de beschrijving van het vliegtuig en zijn positie daarin. Verzoeker vindt de vaststelling van strenge en individuele controles op de luchthavens van Delhi en Parijs een "*holle bewering*". Verzoeker beweert dat alle stukken betreffende de vliegreis werden ingehouden door de smokkelaar.

Terecht stelt verweerder dat gelet op het grote risico dat verzoeker zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot zijn persoon en zijn reisbedoeelingen, kan er van hem verwacht worden dat hij hieromtrent meer details kan verstrekken. Bovendien blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat in de internationale luchthavens van Delhi en Parijs de identiteit van alle reizigers strikt en individueel wordt nagegaan. Verder moet worden vastgesteld dat hij geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

De stelling van verzoeker dat hij het vliegtuig en zijn plaats in het vliegtuig zou kunnen beschrijven is hiervan geen weerlegging.

De stelling van verweerder met betrekking tot de controles in de luchthavens berust op concrete bij het administratief dossier gevoegde informatie en is dus geen holle bewering. De informatie van de verwerende partij stelt inderdaad dat uitzonderingen op de strenge controle quasi onbestaande is. Dit betekent weliswaar dat uitzonderingen niet uitgesloten zijn, maar er kan in dit verband redelijkerwijze meer uitleg van de verzoekende partij verwacht worden dan een verklaring dat de grenscontroles eenvoudig te omzeilen zijn door een smokkelaar in te schakelen. De verzoekende partij legt geen informatie voor die dit op enige wijze weerlegt en derhalve is de informatie van CEDOCA in dit verband nuttig om het motief van de bestreden beslissing te gronden.

Verzoeker bewijst zijn reisweg niet. Hij toont niet aan wanneer hij het land verlaten heeft, noch wanneer hij in Europa aankwam. Hij moet op zijn minst in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Hij kan geen enkel reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van de reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het relaas in en getuigt van een gebrek aan medewerking. Verzoeker verduidelijkt niet welk nut het inhouden van het vliegticket, instapkaart of bagageticket voor de smokkelaar zou hebben. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

2.6. Wat de politieke activiteiten van verzoeker betreft stelt de bestreden beslissing: "*Verder kan uit uw verklaringen opgemaakt worden dat uw politieke activiteiten het lokale niveau niet overstegen en dat uw*

groepering veeleer marginaal was. U was immers de coördinator van Tarun Dasta, de jongerenafdeling van de RPP-N in uw ward (CGVS, blz. 5) en u gaf aan dat over het volledige Nawalparasi district de jongerenafdeling van de RPP-N slechts zeven leden telde (CGVS, blz. 13)."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift (p. 8) dat hij reeds een groot aantal mensen in zijn district overtuigde ten voordele van de Koning en de monarchie en dat dit op hevige tegenstand onthaald werd door zijn politieke tegenstanders. Rekening houdend met het marginaal karakter van de lokale groepering van verzoeker maakt hij dit niet aannemelijk.

De bestreden beslissing stelt: *"Daarenboven moet worden opgemerkt dat er volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal momenteel geen individuele vervolging bestaat in Nepal op welk niveau dan ook van (ex-royalisten. De enkele confrontatie tussen RPP-activisten en UCPN-M-kaderleden in Madi –waar hierboven reeds naar werd verwezen en waarvan u overigens niet op de hoogte bleek – niet te na gesproken, werden er bijvoorbeeld voor de eerste helft van 2011 geen geweldincidenten met royalisten teruggevonden. Algemene 'clashes' tussen activisten van uiteenlopende politieke partijen komen in Nepal overigens geregeld voor, maar dergelijke incidentele gebeurtenissen getuigen op zich niet van een gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie."* Verzoeker weerlegt dit niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Daar waar verzoeker stelt dat hij zwaar gefolterd werd door de politie stelt de bestreden beslissing: *"Tevens kan het als opmerkelijk bestempeld worden dat u zeer hard werd aangepakt door de politie op 13/05/2068 (30 augustus 2011) nadat zij uw helft van het ontvangstbewijs van uw eenmalige donatie aan de JMMT bij u thuis hadden gevonden, en waarover u eerder al bekentenissen had afgelegd. Zij hadden u eerder immers zelf de andere helft van hetzelfde betalingsbewijs voorgelegd (CGVS, blz. 12)."* De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) schaaft zich achter dit motief. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van de aangehaalde "zwarte foltering", waarvan kan verwacht worden dat het tot letsels of littekens zou leiden (Hij werd onder meer in zijn gezicht geslagen, met een matrak geslagen en met de laarzen van de politieagenten geschopt, gehoorverslag, p. 12). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door de politie in Nepal gefolterd werd.

2.7. Verzoeker verwijst naar een bijgevoegd stuk 6 waaruit blijkt dat zijn vader lang in Indië gewerkt heeft. Hij besluit daaruit dat de band met Indië blijkt en is de mening toegedaan dat de Nepalese autoriteiten en de JMMT hem daar ook zouden weten te vinden.

Ongeacht de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas is het niet ernstig te menen dat iemand met een gering profiel zoals verzoeker grensoverschrijdend zou opgespoord en vervolgd worden door onder meer de Nepalese autoriteiten of politieke tegenstanders louter omdat zijn vader daar als gastarbeider zou gewerkt hebben.

2.8. Bij gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker is het motief betreffende het binnenlands vluchtalternatief een overtollig motief. Verzoeker maakt ook de vervolging door de JMMT en de vervolging van zijn familie door onbekenden niet aannemelijk.

2.9. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsmede van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker klaagt de schending aan van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Dit artikel heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477;

RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 januari 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Nepalees machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De bestreden beslissing stelt: *“Met betrekking tot de brief van uw schoonvader moet worden opgemerkt dat dit stuk niet van een objectieve bron afkomstig is. Bovendien moeten documenten om bewijskrachtig te zijn een geloofwaardig en coherent asielrelaas ondersteunen, hetgeen hier niet het geval is.”* De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS